

taget Ordet, er det derfor kun for at opfordre den høitærede Minister til i sin Tid, naar dette er endelig vedtaget af Rigsdagen og stadfæstet af Kongen, at drage Omsorg for, at denne fremtidige Fritagelse for Afgift tilstrækkeligt vil blive bragt til Befolkningens Kundskab, da ellers en saadan Bestemmelse, som at Afgtepagter i Fremtiden skulle være afgiftsfri, let vil blive overset blandt de mange andre Forslag, som findes paa Finansloven.

Justitsministeren (Melleman): Hvad angaar Vædringsforslaget under Nr. 5, som gaar ud paa fremtidig at ophæve Gebyrer for Afgtepagters Konfirmation, da har jeg allerede oftere ved given Leilighed heri talen udtaalt, at jeg ikke kunde have Noget mod en saadan Foranstaltning at indvende. Det er jo vistnok en af de Ting, man snarest kan blive enig om, naar man overhovedet skrider til en Reform paa dette Omraade, at ophæve Nødvendigheden af Konfirmation af Afgtepagter. Konfirmationen af disse spiller i Virkeligheden for Tiden ingen anden Rolle end en formel, men ganske vist en formel Rolle, som ikke kan undværes, saalænge den ikke er erstattet af Andet, idet der nemlig ad den Vej tilveiebringes det fornødne Bevis for, at der er foregaaet Forandring i det sædvanlige Formueforhold, og der tillige isølge den i Konfirmationen indførte Bestemmelse haves Sikkerhed for, at en saadant Afgtepagt bliver thinglæst. Konfirmationsformen kan altsaa ikke undværes, før der paa anden Maade gribes ind i dette Forhold af Lovgivning. Men da den i Virkelighed ikke er Andet end en Form, og da det allerede i mange Aar har været fulgt som en ufravigelig Regel, at man uden videre giver Konfirmation paa enhver Bestemmelse i en Afgtepagt, som ikke overskrider Grænsen for, hvad der overhovedet lovligt kan bestemmes, er den i Virkeligheden en Foranstaltning, hvorved der ikke udøves nogen Forsorg fra Statens Side for de Paagjældende, og som isølge deraf er der ikke nogen Grund til, at de skulle betale for det. Jeg betragter derfor Gebyrritagelsen som en i og for sig meget billig og rational Foranstaltning. Dertil kommer endvidere, at det omtalte Gebyr jo er temmelig høit, nemlig 120 Kr. Det hører til de allerhøieste kollegiale Sportler, vi have, saa det kunde nok tænkes, at Hensynet dertil maatte i visse Tilfælde har lagt Hindringer i Veien for Afgtepagters Afslutning. Hidtil har det kun været i meget ringe Omfang, at Afgtepagter ere blevne konfirmerede; det har ikke været mere end 20—30 Tilfælde om Aaret; men ganske vist synes jeg i det sidste Aars Tid at have bemærket, at endel flere Afgtepagter end sædvanlig indkomme til Konfirmation. Jeg skal drage Omsorg for, at det paa en eller anden Maade bringes til almindelig Kundskab, at Konfirmation fremtidig vil blive meddelt

frit. Jeg antager forresten, at et af de bedste Midler i den Henseende vil være, at Bladene gjøre opmærksom derpaa; men der er jo Intet til Gyndee for, at ogsaa en Meddelelse derom for Exempel i Ministerialtidenden kunde finde Sted. — Hvad angaar Vædringsforslaget til § 20, skal jeg først bemærke, at jeg naturligvis maa erkjende, at, naar man ikke vil gaa ind paa den Foranstaltning, som jeg har foreslaaet om at indbringe Frederiksberg under første Kreds i Kjøbenhavn for Lægsvoesens Vedkommende, er i og for sig det fra Udvalgets Flertals Side stillede Forslag meget loyalt, idet man kun har fra Summen frabraget det Beløb, som det kunde antages, at Frederiksbergs Indlemmelse i Distriktet vilde koste, nemlig 600 Kr.. Hvad dette Lovforslag angaar, skal jeg udtale, at jeg vedblivende maa anse det for det i og sig Naturlige og det, som jeg ogsaa tænker, at man engang maa komme til, at Frederiksberg indlemmes i Kjøbenhavn i den omspurgte Henseende, og jeg kan tilføie, at, da jeg i sin Tid forelagde dette Lovforslag, kunde jeg efter Alt, hvad der var foregaaet, ikke antage Andet, end at det var stemmende med de frederiksbergiske Myndigheders Ønsker. Smidlertid er det jo muligt, at personlige Forhold for Dieblirket bevirke, at man ikke i Frederiksberg bryder sig videre om det for Tiden, og maatte bevirke ogsaa de samme personlige Forhold, at Forretningerne nu for Tiden udsøres paa en saa forsvaerlig og god Maade, at man ikke i saa Henseende kan ønske nogen Forandring; men jeg vil dog bemærke, at det er vistnok rimeligt, at alt dette kun hænger sammen med rent personlige Forhold, og at der maatte kunde komme den Tid, hvor dette Spørgsmaal kunde reises igjen. Men, som sagt, naar detne lille Foranstaltning — thi det er jo kun en meget underordnet Foranstaltning — ikke vinder Bisald og ikke kan gennemføres, saa kan jeg isøvrigt ikke beklage mig over Udvalgets Underædringsforslag. Hvad Forslaget Nr. 40 angaar, om Distriktslægeembedet i Randers Landdistrikt, da skal jeg dertil bemærke, at jeg opfatter Udvalgets Forslag saaledes, at man ikke definitivt allerede nu vil udtale, at man under ingen Omstændigheder vil stride til Oprettelsen af et nyt Lægeembede der, og endnu mindre, at man i denne Afgjørelse kan se noget Præcedens for, at man overhovedet vil være uwillig til i nogle Tilfælde at gaa ind paa en eventuel Oprettelse af nye Distriktslægeembeder. Det er et Spørgsmaal, der sikkert vil komme frem med Hensyn til flere af de store Byer, idet det med Hensyn til flere af dem stiller sig eller vil stille sig saaledes i Fremtiden, at man ved de nuværende Distriktslægers Afgang meget stærkt vil føle, at een Mand ikke længere kan overkomme Arbejdet, og at derfor en Deling under en eller anden Form maa finde Sted. Jeg forudsætter som sagt altsaa, at der i Udvalgets